UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebvs Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap XXXVII. Iosaphat per solitudinem iter faciens, herbis duntaxat victitat: ac diabolicas tentationes Crucis signo propulsat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

Visual Library

uimus. Quid iam nobis poſt diſceſſum tuum futurum eſt? Quænam mala nos arripient? Hæc cùm diceret, pectora feriebant, eamque, quæ eos inuaſerat, calamitatem deplorabant. At ille conſolatoria oratione ingentem eorum eiulatum comprimens, illud pollicebatur, ſe (quoniam corpore iam non poterat) ſpiritu cum illis fore. Hoc ſermone habito, ſpectãtibus omnibus è palatio excedit: ac ſtatim omnes deſperato reditu eum ſequebantur, atq; ex vrbe, vt quã iam conſpicere minimè poſſent, profugiebant. Poſteaquam, autem ciuitate egreſſi ſunt, vix tandem atque ægrè, acrius eos ipſo admonente, atque etiam aſperiorem interdum obiurgationem adiungente, ab eo diſtracti ſunt, atque inuiti reuertebantur, identidem oculos reflectentes, ac pedibus inter ambulandum offendentes. Nonnulli autem ex ijs, qui feruentiori animo præditi erant, lugentes eminus ipſum ſequebantur, quoadusque nox oborta eos inter ſe diſiunxit.

Diuelluntur ab inuicem.

IOSAPHAT PER SOLITVdinem iter faciens, herbis duntaxat victitat: ac diabolicas tentationes Crucis ſigno propulſat.

CA-

CAPVT XXXVII.

GEneroſ⁹ igitur ille vir ex aula egreſſus eſt, perinde lætus atq; alacris, vt cum quiſpiam è longinquo ac diuturno exilio in patriam ſe refert. Atque externè quidem eas, quibus vti ſolebat, veſtes gerebat, internè autem cilicium illud, quod Barlaam ipſi dono dederat. Porrò nocte illa in pauperis cuiuſdam viri domunculam ſe conferens, veſtes eas, quibus indutus erat, abiicit, poſtremumque illud beneficium egenti tribuit. Cumq; ad hunc modum, tum illius, tum multorum aliorum pauperum precibus, Dei opem atque auxiliũ ſibi acciuiſſet, eiuſque gratia & præſidio, tanquã ſalutis veſtimento ac lætitiæ pallio ſeſe induiſſet, ad ſolitariam vitam exceſſit, non panem, non aquã, non quidquam aliud ex iis, quæ ad victum neceſſaria ſunt, ſecum ferens, nullumq; aliud indumentum gerens, præter aſperum illud cilicium, de quo paulo ante mentionem feci.

Veſtes dat pauperibus.

Idem fecit S. Ignatius.

Etenim ſingulari quodam deſiderio, ac diuino immortalis Regis Chriſti amore ſaucius, toto animo in id quod amabat incumbebat, totus extra ſe raptus, ac diuinitus immutatus, Deique cha-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

charitate omni ex parte correptus. *For-* *Cant. 8:*
tis enim, inquit ille, *ſicut mors dilectio.*
Tantam videlicet ipſe ex diuino amore temulentiam contraxerat, tantaque ſiti æſtuabat, inſtar ſcilicet illius, qui
dicebat. *Quẽadmodum deſiderat ceruus* *Pſal. 41.*
ad fontes aquarum, ita deſiderat anima mea ad te Deus. Sitiuit anima mea ad Deum fontem viuum. Et quemadmodum anima illa, quæ huiuſmodi chari-
tate vulnerata erat, in Cantico Canti- *Cant. 2.*
corum, ait, *Vulnerata charitate ego ſum.* Ac rurſum: *Oſtende mihi faciem tuam, & fac me audire vocem tuam, vox enim tua dulcis, & facies tua decora.*

Huiuſce omni ſermone præſtantio- *Chriſti a-*
ris pulchritudinis Chriſti deſiderio, *mor difficul-*
tanquam igne quodam in pectore ac- *tates omnes*
cepto, Apoſtolorum chorus, ac Marty- *ſuperat.*
rum agmina, omnia ea, quæ oculis cernuntur, contempſerunt, atque omni huic fluxæ & caducæ vitæ innumera tormentorum & mortis genera prætulerunt, diuinæ pulchritudinis amore flagrantes, atque ingentem Dei Verbi erga nos amorem cum animis ſuis reputantes. Hunc ignem cum præclarus etiam, ac corpore quidem nobilis, cæterumlongè nobiliore ac magis regio animo præditus vir in ſeipſo accepiſſet,

ter-

terrena omnia prorſus aſpernatur, oēs corporis voluptates proculcat, opes & gloriam, atque humanos honores pro nihilo ducit, diadema & purpuram abiicit, arenearum telis viliora ea exiſtimans, atque ad omnia dura & acerba monaſticæ vitæ ſtudia prompto animo ſeſe tradit, illud Pſalmiſtę clamans, *Ad-*
Pſal. 62. *hæſit anima mea poſt te*, ô Chriſte: *ſuſci-*
piat me dextera tua.

Cumque ad hunc modum, oculis à tergo minimè contortis, in intimam ſolitudinem ſe contuliſſet, atque caducarum rerum confuſionem, tanquam moleſtiſſimam quandam ſarcinam, & cathenam excuſſiſſet, ſpiritu lætabatur, coniectiſque in Chriſtum, cuius deſiderio ardebat, oculis, ad eum, tanquam ad præſentem, atque ipſius vocem audientem clamabat, eumque alloquebatur, his videlicet verbis vtens. Ne iam, quæſo, ô Domine, oculus meus huiuſce vitæ bona videat? nec præſens vanitas mentem meam à ſuſcepto itinere abſtrahat. Verùm, Domine mi, oculos meos ſpiritualibus lachrymis imple, greſſuſque meos dirige, famulumque tuum Barlaam mihi commõſtra. Mihi, inquam, eum, per quem mihi ſalus parta eſt, oſtende; vt ſolitariæ ac monaſticę

vitæ ſinceritatem per ipſum addiſcam, ac non ob hoſtilis belli imperitiam in fraudem inducar. Da mihi, Domine, viam meam nanciſci, per quam te adipiſcar: quoniam anima mea tui deſiderio ſaucia eſt: teque ſalutis fontem ardenter ſitit.

Hæc ſecum perpetuò voluebat, atq; ad Deum loquebatur, per orationem, ac ſublimiſſimam contemplationem, ipſi ſeſe coniungens. Atque ita contento greſſu, cœptum iter exequebatur, ad locum eum, in quo Barlaam degebat, peruenire contendens. Herbis porrò ijs, quæ in deſerto exiſtebant, alebatur. Neque enim, vt iam à me commemoratum eſt, præter corpus ac pānos illos, quibus indutus erat, quicquam aliud ſecum ferebat.

Vide ſancti viri paupertatem & abſtinentiam.

Cæterùm cum exiguum, ac nullius omnino momenti victum ex herbis ſibi pararet, aquæ penuria prorſus laborabat: quod videlicet ſolitudo illa aquæ expers eſſet. Cum igitur Sole iam ſub meridiem vehementer ardente iter faceret, vehemētius ob æſtum in arida regione ſiti flagrabat, atque extrema & grauiſſima ærumna vexabatur. Verùm cupiditas naturam vincebat, ac ſitis ea

Sitis tentatio grauis.

diuina, qua afficiebatur, ſitis aquæ flā-
mam minuebat.

Quibus diaboli tentationibus impetitus fuerit Ioſaphat.

At verò ille boni inimicus & inuidus diabolus, huiuſmodi animi inſtitutum, atque vſque adeo ardentē ipſius erga Deum charitatem indigniſſimo animo perſpiciens, multas ipſi in ſolitudine tentationes excitabat, regiæ nimirum ipſius gloriæ, ſplendidiſſimæq; ſatellitum manus, qua ipſius latus cingi ſolebat, atque amicorum item & æqualium memoriam ipſi refricans: illudque item ipſi ob animum proponens, omnium animas ex ipſius anima pendere: ac reliquas denique alias huiuſce vitæ oblectationes ipſi obiiciens. Ac deinde virtutis aſperitatem, atque ingentes eius ſudores ipſi proponebat: corporis item imbecillitatem & inexpertas atque inſuetas ærumnas, & temporis longinquitatem, ac præſentem ſitis oppreſſionē, quodq; nulla ex parte conſolatio vlla ipſi expectanda eſſet, aut tanti laboris, tantęque fatigationis finis. Ac denique ingentem in ipſius animo, quemadmodum quodam loco de magno Antonio proditum eſt, cogitationum puluerem commouebat.

Cogitationum pulsus.

Vt autem ad labefactandum ipſius animi inſtitutum imbecillem hoſtis il-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

le ſe vidit (Chriſtum enim ipſe ſibi ob animum proponens, atque ipſius deſiderio inflammatus, ſpeque egregie confirmatus, ac fide ſubnixus, illius inſtinctus & conſilia pro nihilo ducebet) pudore ſuffuſus eſt, vtpote ad primum, vt dici ſolet, impetum proſtratus. Quapropter alteram viam inire cœpit. multas quippe ipſe vitij ſemitas habet: ac variis ſpectris eum euertere atque in metum coniicere nitebatur. Nonnunquam enim ater ipſi, vt eſt, apparebat. Nonnunquam rurſus diſtrictum gladium tenens, in eum impetum faciebat, ſeque eum, niſi quamprimum ab inſtituto reſiliret, percuſſurum minabatur. Quandoq; rurſus variarum beſtiarum formam ſubibat, aduerſus ipſum rugiẽs ac perquam horrẽdum mugitum & ſtrepitum edens: atque etiam in draconis & aſpidis & reguli formam ſeſe ſubinde immutabat. At præclarus ille ac ſtrenuiſſimus pugil tranquillo animo conſiſtebat, vt qui Altiſſimum perfugium ſuum poſuiſſet. Ac mente excubans, peſtiferumque ſpiritum irridens, dicebat: Non me fugit, ô impoſtor, quinam ſis, qui hæc in me excites: nimirum qui iam inde ab initio mortalium generi perniciem moliaris, nec vnquam

Mille artes nocendi.

Pſal. 90.

improbitati ſtudere, ac nocumentum
inferre deſinas. Ac ſane quam pul-
chre tibi hic habitus quadrat? Nam hoc
ipſo, quod beſtias & reptilia imitaris,
mentis tuæ feritatem & peruerſitatem,
voluntatiſque ad noxam ac peſtem in-
ferendam promptitudinem demóſtras.
Quid igitur, ô miſer, ea aggrederis, quæ
conficere non potes? Ex quo enim has
artes, atque hæc ſpectra à tua improbi-
tate proficiſci comperi, nulla iam
hinc ſollicitudine afficior. *Dominus mi-*
Pſal. 17. *hi adiutor: & ego deſpiciam inimicos meos.*
Pſal. 90. Et *ſuper aſpidem & baſiliſcum,* quorum
tu ſimilitudinem expreſſiſti, *ambula-*
bo: atque Chriſti potentia corroboratus,
leonem & draconem conculcabo. *Confun-*
Pſal. 6. *dantur & erubeſcant omnes inimici mei,*
confundantur & erubeſcant valde veloci-
ter.

Hac oratione vtens, Cruciſque ſigno,
hoc eſt, inuictis armis ſeipſum cingens,
omnia diaboli ſpectra irrita reddidit.
Confeſtim enim beſtiæ ac reptilia inſtar
Pſal. 67. fumi euanuerunt, & ſicut fluit cera à fa-
cie ignis. Ipſe autem Chriſti potentia
confirmatus, læto animo proficiſceba-
tur, Deoque gratias agebat.

At etiam complures ac variæ beſtiæ,
variique

variique generis ſerpentes & dracones, quos ſolitudo illa nutriebat, ipſi occurrentes, non iam per inane ſpectrum, ſed re vera ab ipſo cernebantur. Ex quo efficiebatur, vt metus quidem ac laboris via plena eſſet, ipſe autem vtrumque animo & cogitatione ſuperaret. Nam & metum charitas, vt Scripturæ verbis vtar, foras mittebat: & laborem cupiditas leuabat. Ad hunc itaque modum cum multis & variis calamitatibus, & ærumnis per dies haud paucos colluctatus, ad Senaaritidem illam ſolitudinem, in qua Barlaam habitabat, peruenit. Vbi etiam aquam nactus, ſitis flammam reſtinxit. 1. Ioan. 4.

IOSAPHAT BARLAAMVM *tandem inuenit, ac cum eo permultos annos viuit.*

CAPVT XXXVIII.

IOSAPHAT autem biennium integrum in hac vaſtiſſima ſolitudine mãſit, huc atque illuc oberrans, nec Barlaamum inueniens: Deo nimirum hic quoq; animi ipſius firmitatem ac ſtrenuitatem explorante. Ac ſic, ſub dio degens, tum æſtu conflagrabat, tum frigore obrigebat, præſtantiſſimum il-